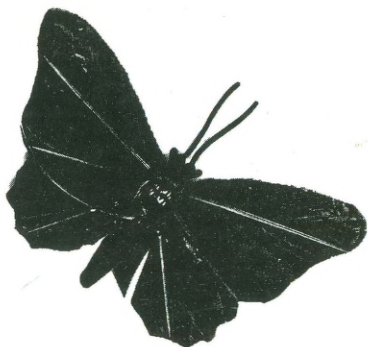


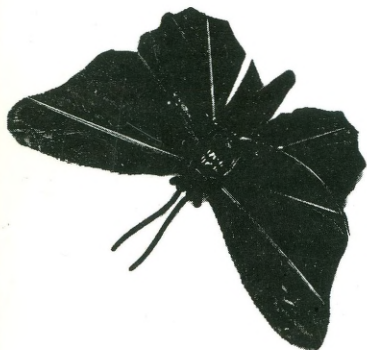
A 52.541Hgy



# FEKETE PILLANGÓK

Nagy Julianna

AKASZTÓ, 2008











6.

FEKETE PILLANGÓK  
(Hátrahagyott versek)

Nagy Julianna

AKASZTÓ, 2008

Kiskun Helikon

A sorozatot szerkeszti:  
Rétthey-Prikkel Miklós

A könyv kiadását támogatták:  
Özvegye, lányai, szülei, testvérei

# Fénybe vész az életünk

E kis kötetnyi versben a báj, a jóság, a szeretetre-méltóság ül diadalt az elmúláson. Juliannának negyvennégy év jutott a mindenségből. Ez alatt kellett beleszületnie a világba, felfedezni, kivirulni, új életeket teremteni, megszenvedni, és elszámolni vele versben.

2003 áprilisától júliusig végezte el a számvetést: önmagával, családjával, sorsával – Istennel. Azzal, amit az itt-léttől kapott. Aztán átlépett a létből a nem-létbe, a földről az égbe.

Fönntartással ízlelgettem a verseket, hiszen nem ismertem őt. Mégis, mintha ismerősök volnának ezek a sorok. Miért érzem én ezt a szelíd báj, amely kisszerűségében is megragad valahogy? – merült fel bennem a kérdés önkéntelenül. Ezek a szavak sejtetnek valamit: *anya*, szeretet, tündér, *lányaim*, vágyakozás, álmodom, *gyöngy*, láng, *kard*, *csók*, *vér*, *szív*, *sír*, *ősz*. De miért? Távoli, rejtett kapcsolatok, viszonyok sejlettek föl bennem. Töprengtem, csak hajtogattam a szavakat, amikor eszembe jutott a legszebb tíz magyar szó (Kosztolányi Dezső).

Elővettem és összevetettem őket. Ebben a rövidke "életműben" kilencet használt a legszebbnek mondott

magyar szavak közül Julianna. Halálhelyzetben, halálbeteg! Ezek a szavak keltettek bennem gyengéd érzéseket, lírai fuvallatot, pillangószárnyakon csillogva libbenő finom hangulatot. Mért most írt verset Julianna, a halálos ágyán? hiszen előtte sohasem írt. (Prózával próbálkozott egyszer; egy romantikus "kisregény" kezdeményt mutatott meg tízéves húgának, de hamvába holt a kísérlet) Szeretett olvasni, de verset nem írt soha. (Vagy csak nem tudunk róla?) Bizonyára az *alkalom* szülte ezeket a verseket. Az utolsó alkalom, az utolsó lehetőség a halál előtt.

Az egyik nagy költőnk így határozta meg a verset:

*"A vers: világ-remény, valóság-hit, látomás-áldozat. ....*

*A vers: halál, halál, létezés-halál, létező-halál, anyag-halál, szervezet-halál, agy-halál, szív-halál, ember-halál."*

(Juhász Ferenc)

A vers halál. A halál ihlet. S ha igazi az ihlet, verset terem. Belülről fakadtak e fel-le libbenő sorok: a rímek, a képek, a megszemélyesítések, a metaforák. Ösztönösen, ahogy rácsodálkozott a rózsára, a daloló kismadárra, az üres ágyra, a szellőre, a tornyosuló felhőre, a fényre és az égi csillagokra: egyszóval a szépre. Rácsodálkozni és elbúcsúzni.



Így búcsúzni csak az erős lelkek tudnak:

*Fekszem kórházi ágyamon, és rájövök,  
Negyvennégy évesen csak egy eset vagyok.  
Mert akivel sok baj van, az problémás feladat.  
Csapnivaló egy karrier, de ha jól  
Belegondolok, esetnek tán jó vagyok.*

Mi is ez a kis mű: "családi költészet" vagy *csak* "verses hagyaték"? Egy "vonás" a mindenségen vagy *csak* egy parányi rózsaszirm, mely útra kél? Vagy a pillangó rövid röpte, mely föllibben, majd alászáll, s a szárnyak játéka megcsillan a fényben?

Mi ragadja meg az Olvasót: a *tartalom*, az utolsó hetek üzenete, a halálélmény, vagy a *forma*, a rózsák szirmain megvillanó rímek szépsége?

Majd az Olvasó eldönti.

Akasztó, 2008. március 22-én, nagypénteken.

Réthey-Prikkel Miklós



# Szeretlek

Ne kérdezd, miért,  
Hisz eltelt huszonhét év.  
Isten előtt megígértük,  
Szerelmünkben hittünk, erős!  
Betartottuk-megszenvedtük.

Talán nagyon akartam élni,  
Magas lángon égni.  
De a lángon mindig zártak,  
S egyre halványabbak az árnyak.

Repülni, szállni oly jó lenne!  
Ó, visszajönnék minden este!  
Mert az erőt tőled veszem,  
Ölelésed gyógyír nekem.

De te szállj, repülj, lobogj,  
Megérdemled minden jogon.  
S ha egy kismadárral találkozol,  
Én leszek az, s neked dalol.

Minden este válladra ül,  
Őrzi álmod, veled örül.  
Megvigasztal bánatodban,  
Énekétől szived dobban.

Huszonhét év nagyon kevés.  
Nem lehetne még huszonhét?  
Kérem Istent, ne várjon:  
Még te kellesz, s a családom.

Dunaegyháza, 2003. 04. 03.

## Dani és a tündér

Sír-zokog az unokám.  
Nem is tudja, hogy mi fáj.  
De valahol érzi tán,  
Nem tréfa e nagyvilág!

Édesanyja szereti,  
Féltő gonddal öleli.  
Puszilgatja, simogatja,  
Kicsi szive mégsem nyughat.

A lelke tán most máshol jár,  
Ám egy tündér rátalál.  
Kéri Dani: Segíts már!  
Biztos csodás a világ.

Mesét hint a fülébe,  
Csókot lehel fejére.  
Könnyeivel messze száll,  
S fény ragyogja be a szobát.

Szivemről a kő lehull,  
Óvatosan elgurul.  
Figyelj világ, örülj hát!  
Kacag már az unokám.

2003. 04. 13.

## Lányaim

Az egyik lányom tulipán,  
A másik lányom kardvirág.  
Büszkék, szépek egyenesek,  
Beragyogják életemet.

Mind a kettő piros virág.  
Néha kardos a tulipán,  
A kardvirág meg hajthatatlan.  
Előfordul, néha zaj van.

Szeretem a virágaim.  
Féltem, óvom a szirmaik.  
Zord idő, szél ne tépázza,  
Meleg napfény süssön rája.

Éji harmat tápláljad,  
Hajnali fény vigyázzad.  
Ó, te ég, te messzeség,  
Legyen mindig menedék.

Legyen béke lelkükben,  
Szeretet a szivükben.  
Kívánságom oly parány:  
Ne legyen zord e nagyvilág!

2003. 04. 13.

## Vágyakozás

Hajnalban kelsz, üres az ágy,  
Simítom a párnád.  
Messze vagy már, besüt a nap.  
Ó, jössz te, jössz te, kedves?  
Tudom, este hazatérsz!

Napközben még telefonálsz.  
Úgy szeretnél vigyázni rám.  
Sok a dolgod, tudom én!  
Ó, jössz te, jössz te, kedves?  
Tudom, este hazatérsz!

Kertem tele virággal.  
Látványa kész varázslat.  
Felvidítja szívemet.  
Ó, jössz te, jössz te, kedves?  
Tudom, este hazatérsz!

Harkály kopog a diófán.  
Illeg-billeg a vadgalamb pár.  
Fekete rigó, maradj még!  
Ó, jössz te, jössz te kedves?  
Tudom, este hazatérsz!

Hercegnő és Keti kutyám  
Leül a kapunál és vár.  
Várja az ismerős hangot.  
Ó, jössz te, jössz te, kedves –  
Tudom, mindjárt itthon leszel!

2003. 04. 13.

## Boldogság doboz

Boldogság dobozom, ha előveszem,  
S kinyitom az ablakot,  
A búbánat messze repül  
Át a nyitott ablakon.

Könnynek és bánatnak itt helye nincs.  
S ha kitárom a fedelét,  
Körbeölel ragyogása,  
Édes meséje messze visz.

Mert benne van a dal, a tánc,  
Csupa-csupa vidámság.  
Benne van sok régi nyár, visszaröppent,  
Csak ő tudja, merre mennék.

És benne van sok régi kép,  
Mely tolakszik és helyet kér  
Az emlékek tükrében.  
Bár ifjúságunk múlandó, de oly szép!

Ez a doboz nem varázsol, nem ámít.  
Mesét mond sok régi napról,  
Mi velünk történt egykor,  
És a mesék egyre szebbek.



Tele van madárral, virággal,  
Ezernyi apró örömmel, csodával.  
Ha feltöltődtem melegséggel, bezárom.  
S ha megint borús lesz, a felhő...  
Csak nyitnom kell, s a napsugár előjön.

2003. 04. 14.

## Ébren álmodom

Mostanában csak ébren álmodom,  
Álmaimban újra ifjú és vidám vagyok.  
Szánakozó emberek nem vesznek körül.  
Álmomban a fáradtság is örömmel tölt.

Körülöttem mindenki dolgozik, siet.  
Szeretnek és gyűlölnek, velem együtt nevetnek.  
Hallgatom a panaszukat, velük sírok, ha baj van.  
Azt álmodom, megint így lesz újra.

Ha kell, a széllel szemben is indulok,  
S ha van gát, mely elébem áll, nem torpanok.  
A szél nem mindig szembe fúj, fény nem vakít,  
Van kiút: segítenek utamon.

Újra korán ébredek, s megyek veled, Kedvesem:  
Ketten együtt könnyebb a teher.  
Ragyog a szívem is, elég ha rám nézel.  
Irigyeljék boldogságunk az emberek!

Álmomban táncolsz velem,  
A nyakamba csókot lehelsz szerelmesen.  
Ragyogok a karjaidban, vágyom újra a tavaszba,  
Hogy felhők mögé bújj velem.

S ha a lelkem veszélyt érez,  
Fogod kezem, csitul vérem,  
Átadod a nyugalmadat.  
Nincs baj, drágám! Megvigasztalsz.  
Körbe ölelsz szeretettel, s elaltatsz.

2003. 04. 15.

## Májusi szél

Erős szél tépázza az ablakot,  
Haragosan csapkodja párkányán a virágom.  
A labdarózsaфа meghajol, mint én,  
Ha a gond túl sok a vállamon.

Ezüstfenyőm sudár törzse büszkén néz szembe véle:  
Te, szél, mért haragszol? A lelkembe belefúj.  
Szivem minden kis virágát mért akarod összetörni?  
Inkább beszélj hozzám!

Susogd el, hogy merre jártál, haragodat kik okozták.  
Ne állj bosszút ártatlanon, gyenge águ virágokon.  
S ha egy fenyő ellenáll, minden oka megvan tán.  
Csitulj hát!

Ki nem bántott, ott ne járkálj, halkán,  
Csendben suhanjál, csak simogass, csak  
Cirógass, nyugalmat és erőt adj.  
Oly hatalmas és erős vagy,  
Tartalékkold máskorra.

Lelkemben most béke van, de haragszol  
S ez felkavar. Segíteni szeretnék:  
Csendben mondd, mit tehetnék?  
Szelíd szóval vigasztallak: csillapodj,  
Most nincsen nagy baj!

Ám, ha hívlak, harcolj értem,  
Tépd a nagyvilágot széjjel!  
Haragod oly nagy legyen,  
Minden tőled rettegjen, vígy engem  
Oly messzire, hol nem talál rám senki sem.

2003. 05. 03.

# Vízhányó Rita doktornőhöz

Csak egy asszony, esendő és sebezhető.  
Egy nő, ki, ha lángol, veszélyesen perzselő,  
Lelkéből fakad e tűz, s ha szereted,  
Vigyáz rád óvón, védelmezőn.

Felveszi fehér ruháját,  
Száll, lobog amerre jár.  
Símogat és dorgál,  
Nyomában ott marad a reménysugár.

E habok közt mégsem vizitündér,  
Valóság ő, hidd el.  
Ki mindig küzd érted,  
Egy szúrós fehér rózsza, de egyenes és büszke.

Egy anya, ki imádja gyermekeit féltőn.  
Egy ember, ki segít a harcban, ha eljő.  
E két nő, ha összecsap, iszonyú a teher.  
Szúr a fehér rózsza, harcol ellened.

Te, ki Anya vagy, megérted a lelkét.  
Ezernyi teher nyomasztja a szivét.  
Ám újra melléd áll, simítja kezed,  
E fénylő fehér rózsza vigyázza életed.

2003. 05. 02.

# Hajnal Lajos főorvos úrhoz

Megszállottan gyógyíts é!  
A láz, a tűz mi benne ég,  
Talán néha parázslík,  
De kihunyni sosem engedné!

Dacosan megy és küzd tovább,  
Bárkivel és bármivel szembeszáll.  
Feladni sosem szabad!  
Ám ördöggel nem cimborál.

Hisz segítője számtalan angyal,  
Azt sugallja, merj és akarj.  
Az éj után majd jön a "Hajnal".  
Ó, mosolyogj, szűnik a baj.

Sok éve, mondd, mi hajtja?  
Honnan az erő, mely úzi?  
Hogy elhiteti, s elhiszed: érted van,  
Bár otthon családjá várja.

Lásd meg, hogy sokszor fáradt.  
Nem csak bátorít és gyógyít.  
Szeretetre, megnyugvásra vágyhat.  
Nem csodalény, emberből van, mint én.

2003. 05. 02.

# Rózsaszál

Rózsát hoztál,  
S nevetett a fény a szemedben.  
Rózsát hoztál,  
S táncot járt a fény a szememben.  
És tavasz lett, meg zöld mező,  
Velem forgott a szél is,  
Azt susogta, élni szép!  
Rózsát hoztál!

Vízbe teszem, nézegetem,  
Szeretem a rózsámat.  
Ha elhervad, nem búsulok,  
Mert a tavasz itt marad,  
És nyár jön majd a nyomában,  
Friss záporral, napsugárral  
Növeszti a rózsákat.  
A ragyogó kék ég alatt, még  
Sokszor kapok rózsákat.

A fény velem marad,  
Csukott szemmel is látlak:  
Kezedben egy rózsával, ahogy jössz  
Felém, ahogy rám nevensz.

Szemedben a nyár ígéretével  
Mit sosem feledsz.  
Ha elfogy a rózsa, és itt a tél,  
Te akkor is szeretsz!

2003. 04. 18

## Anyák napjára

Ma rá gondolok, ki felnevelt,  
Majd elengedett és szenvedett.  
Tán aggódott is volna értem,  
De az élet nagyon szép lett.

Kertjében a sok virág,  
Engem mindig hazavárt.  
Lelke mélyén tudta tán,  
Szükségem van nagyon rá.

Dolgos keze gyakran fáradt.  
Ne bántsd, sors, az anyukámat.  
Adj erőt, hogy segíthessem,  
Sokat dolgozott már értem.

Vígaszt adj és nevettesd,  
Sose szomorkodjon értem.  
Bánat szívét ne gyötörje,  
Boldogságban öregedjen.

Kérlek szél, ha beszélsz hozzá,  
Mindig szépeket suttogjál.  
Mondd el néki, rá gondolok,  
Távolból is vele vagyok.

Ősz fejére virág hulljon,  
A napfény is rá mosolyogjon.  
Zengje ezernyi kismadár:  
Éljen soká, jó anyám.

2003. 05. 03.



# Élni a rózsakertben

Rózsák közt szeretnék élni  
Tarka pillangó képében.  
A szirmok közt megpihenni,  
Édes illatuktól elbódulni.

Szállni a pirosról a lilára,  
Táncra perdülni egy sárga rózsával,  
Együtt kacagni a kert  
Minden virágával.

Libbenni egyikről másikra,  
Tüskéjét érezni, s nem gondolni rája.  
Feledni a rosszat, örülni a mának,  
Boldognak lenni egy fehér rózsával.

Néha kell egy tüske,  
Hogy örülni tudj a világnak.  
Fájni kell az életnek, hogy észrevedd.  
Örülj egy szál virágnak.

Mint ahogyan tövis nélkül  
Nem terem a rózsa,  
Ne gondold, hogy az élet csupán  
Egy hosszú gondtalan óra.

Ahhoz, hogy igazán boldog legyél,  
Tanulj a rózsáktól, legyél merész.  
Merj virulni büszkén,  
S ha kell, legyél te is tüskés.

A rózsza is elhervad,  
De kinyílik ismét.  
Bánatod után majd újra öröm ér.  
E körforgás nélkül nem élet az élet.  
Egy szűrős rózsaszál megtanít,  
Ha kéred!

2003. 05. 08.

## Dani tanít unokául

Már négy hónapja nagymama  
Vagyok, s oly lelkesen unokául  
Tanulok. Boldog, de nehéz e feladat.  
És az én Danikám  
Bizony sokszor kifakad.

Hiába mondja lelkesen, hogy így,  
Meg úgy, meg ez legyen, nem értem  
Meg elég gyorsan. Le is hurrog  
Azon nyomban.  
De haragja gyorsan száll,  
Biztatóan nevet rám.

Szólít újra, Danikám: Figyelj  
Drága nagyikám, ha sokat lógsz  
Az iskolából, nem tanulsz meg  
Unokául. Pedig tudom, fontos  
Neked, hogy a vizsgád ötös legyen.

Megköszönöm mosolygását, csókolom  
A kezét, lábát. Kikacag, hogy  
Megijedtem, kegyét nehogy elveszítsem.  
Gőgicsélve magyaráz:  
Tanulj-tanulj mamikám!

Megígérem, igyekszem, hogy a vizsgám  
Jó legyen. Sokat leszek mellette,  
Hogy szeretetét elnyerjem.  
Megnyugodva reám pillant, belesímül  
Karjaimba, lecsukódik kicsi szeme,  
Véget ért a mai lecke.

2003. 05. 08.

# Rózsa a sötétben

Mint rózsza a sötétben, olyan vagy nékem.  
Nem látlak, csak illatod érzem.  
Van-e még oly tűz, mely lánggra lobbant téged?  
Szunnyad-e parázs odabenn mélyen?  
Védi-e tüske, fáradt, beteg tested?

Érezned kell, hogy lángolok érted.  
Veled vagyok minden sötét éjen.  
Keresem a rózsám, mely régen piros volt.  
Most mindenütt sötét van,  
De szived erőt nyújt.

Rózsa vagy fényben és sötétben,  
Ragyogó hajtása egy nehéz életnek.  
Kitartóan várlak, egyszer véget ér a bánat.  
Nekem nyílsz majd újra,  
Visszajössz a nyárba.

Most itt vagy velem a sötétben.  
Kezedet fogva kiviszlek a fénybe.  
Engedd, hogy napot csókoljak szemedre.  
Ne űzz el magadtól,  
Engedj haza, kérlek.

Inkább növessz tüskét,  
Virulj újra ismét.  
Nem jó a sötétben, világíts holdfény.  
Nekem ragyogj újra minden éjjel,  
Rózsa a sötétben, nyíljál újra nékem.

Kecskemét, 2003. 05. 09.

## Dühöt kéne éreznem

Fekszem kórházi ágyamon, és rájövök,  
Negyvennégy évesen csak egy eset vagyok.  
Mert akivel sok baj van, az problémás feladat.  
Csupnivaló egy karrier, de ha jól  
Belegondolok, esetnek tán jó vagyok.

Nehezen viselem saját magamat, mert  
Érzem, tengernyi a gond, mi velem van.  
Kéne valaki vagy valami, kire haragomat  
Rázúdíthatnám! Felelős kéne, hogy  
Elviseljem önmagam legalább.

Egy szobrot kéne faragnom, ki túrné  
Minden szidalmamat. Ki elviselné

Bármilyen vagyok, kinek olykor sírhatok.  
Habár sokan vannak körülöttem,  
S néha panaszkodhatok.

Orvosaim sokat tesznek értem,  
S előfordul, harcolnak velem is.  
Együtt a tudás, a tapasztalat,  
Küzdés a hétfejű sárkánnyal.  
Próbálom elhinni, hogy a harc végén  
Győztesként ünnepelek én is.

Elszaladtak az évek, s az elmulasztott  
Szeretet nem pótolható.  
Mégis mily sokan próbálkoznak.  
Álarcot viselő embereket nem akarok.  
Igaz arcokat szeretnék látni, igaz szeretettel.

A beteg emberek érzékeny lelkével,  
A még ki sem gondolt rezgéseket is érzem.  
E tudás néha ijesztő, néha képzelgésnek gondolom  
És olykor dühöt kéne éreznem.

De dühöm mégis kire irányítsam?  
Hisz a tévedés, még nem a rossz szándék jele.  
Mindenre találni magyarázatot,  
Hatalmas a naivitásom.  
Azt gondolom, szeretnek és meggyógyulok!

Kecskemét, 2003. 05. 20

# Szülő és gyermek

A gyermek, ki elindul a szerelem útján,  
Áttöri a fájdalom burkát.  
És nem tudja még, mire e földi lét.  
Mi végre vagyunk, hová és meddig  
Jutunk az úton, míg a burok  
Majd ismét bezárul?

A szülő neveli szeretettel,  
Féltőn vigyázza lépteit,  
Óvja mindentől, amíg engedi.  
A gyermekkor éveit végigaggódja,  
Majd elengedi, s látja,  
Hogy nélküle is szárnyalnak léptei.  
A boldog megnyugvás,  
Hogy megérhettük sikereit.

Közös az öröm a felnőttkor küszöbén,  
Szülő s gyermek egyetért.  
Kezdené önálló életét, de útját állja  
Ezernyi gond, és összecsap a két generáció.  
A gyermek tanácsot vár, s mégsem kér,  
A döntéshez még nem merész,  
De dacolva mindenkin átlép.

Majd jön az öröm, a fájdalom, bánat és siker.  
Egymáshoz simul a szülő, a gyermek.  
Nem mindig értik meg egymást még most sem,  
De egymásért élni, a fontos csak ez legyen.  
És történjék bármi, ő megmaradjon nekem,  
És én megmaradjak a gyermekemnek.

Ne váljon önzéssé a szeretet.  
Adni is tudjál annak, ki felnevelt.  
Igaz, hogy nem kérted tőle az életet,  
De mindent megtett azért,  
Hogy életed jobb legyen.  
Legalább látogasd, gondozzad, ha kell,  
S bocsásd meg néki,  
Hogy kiengedett az ismeretlenbe.

Ne úzd el magadtól, ha jól megy életed.  
Vedd vissza szívedbe, a vágya csak ez.  
Hisz oly nagyon szeret, mióta létezel,  
Aggódással, örömmel telt egész élete.  
A legnagyobb csoda, hogy te vagy a gyermeke,  
S majd unokáiban folytatódik az élete.

És eljön az idő, hogy te is ezt érzed.  
Persze ígéred, nálad ez másképp lesz.  
Kísérje szerencse minden léptedet.  
Szeretet övezze egész életed!



Az öreg kor küszöbén legyen ott gyermeked.  
Mosolya napsütésként gyakran ott legyen,  
S ha zárul a burok, ő fogja két kezed.

2003. 05. 24.

## Van visszaút

Egy parányi rózsaszírom, ha útrakél,  
Nem tudja, hogy hová, s merre viszi a szél.  
Van visszaút? kérdezné, de válasz már  
Nincs, elfújta a szél.

Szellő szárnyán eljut mindenhová.  
Megismer ezer csodát, és csak száll  
Tovább és tovább, mert valamit nagyon  
Keres, de nem talál.

Mese szólt a rózsakertben, hogy valami fáj.  
Majd öröm jön, s az maga a boldogság.  
De, ki a széllel bolyong,  
Nem lel nyugalmat seholl!

Egyszer csak elunta munkáját a szél.  
Nem szállok tovább mondta tán,  
És tovább állt. Te, parányi rózsaszírom,  
Magadra maradtál.

Kinek barátja csak egy, s ha messze jár,  
Látogatja gyakran a szomorúság.  
Van visszaút? Kérdezé újra,  
A rózsaszirmok közé visszamenne újra.

Nem kell mindent látni, mit rejt a  
Nagy világ. Apró kis csodákból,  
Bárhol összeáll, csak nyisd ki szíved,  
És érezd, a rózsakert visszavár.

2003. 05. 25.

## Szeretett öcsémhez

Tán ha többet lennél mellettem, jobban  
Ismerném szíved, átlátnék páncélod burkán.  
Tudom, hogy velem vagy, de álarcot viselsz,  
És oly régen hordod már, letépni sem lehet.

Meg kéne nyílnod annak, akit szeretsz.  
S nem csak akkor, ha vasmarok szorítja szíved.  
Ha rosszat tettél, s vigaszt vársz,  
S rázúdítod e tévedés minden terhét,  
És fájdalmát.

Lásd meg a parányi szépet, a jót.  
Nemcsak a nagyvilág nyújt vigasztalót.  
Ne menj túl magasra, nem tesz az jót.  
Álarcban a szédülés, nagy veszélyeket hord.

Maradj a földön, s kerüld a bajt.  
Hatalmas és "Nagy" maradsz,  
Hol mindennek ára van,  
Hol fizetni kell mindenért,  
S te ne maradj adós senkinek semmiért.  
Ám a rosszat felejtse el!  
Ne fizess érte semmivel.

Tanulj a jóból, s a rosszból is,  
De lelked ne kínozd, csak örömet  
Raktározz, és raktárod mélyére.  
Dobd el álarcod. Nyisd nagyra szemed.  
Tárd ki a szíved, s vedd észre,  
Kis helyen is a világot.

Nekem nélküled nem kerek a világ.  
Te büszke és erős vagy, én csak egy kismadár.  
Ha néha gyenge vagy, nem dől össze a világ,  
Mert bizony csak ember vagy,  
S olykor törékeny, akár egy kisvirág.

2003. 06. 01.

## A fény másik oldalán

A napfény hátoldalán járok.  
Itt sötét van, az ajtó zárva.  
Keresek egy kulcsot, egy jelet,  
Egy apró kis jelzést, mi átvezet.

Tudom odaát is küzdés az élet,  
De más a boldog teher, mint az  
Örömnélküli, megszállott küzdés,  
A gyötrő tudat, hogy nincs vége még.

A fény másik oldalán voltam már,  
És nem tudtam, hogy az a boldogság.  
A folyton elégedetlen ember, ki nem  
Érti, rosszabb is lehet, s hogy az a  
Rossz ilyen sötét is lehet.

A fény most nincs velem, de vágyom,  
Hogy itt legyen. Várom a jelzést.  
Majd eljön, én elhiszem, csak  
Fel kell ismernem, ha itt lesz értem.

Ha megvan a kulcs, s elindulok  
E fényes úton, tudom, mindkettő  
Végén várnak, mégis a nehezebbet,  
A hosszabbat kívántam, mert azt  
Ismerem, ott már jártam.

Tanultam sokat, mégis nehéz lesz.  
Én mégis a nehezebbet választottam.  
A sok küzdés, mi félbemaradt talán  
A fénnel, s e tudással jobban halad.

A fényben, ha haladok majd,  
Más út is lesz, s erőm majd eldönti,  
Visz-e utam tovább, vagy ez lesz a  
Végzetem: fénybe vész az életem.

2003. 07. 10.

# Fekete pillangók

Fekete pillangók repkednek körülöttem,  
Rángatják életem szekerét.  
Kéretlen kocsisok nem kellenek:  
Hess, szálljatok innen messze el!

A vadul fújó szél, kapja fel  
Fekete lelketek. Véle szálljatok,  
A végtelen ködbe zuhanjatok,  
Ezer darabra törjete, vissza sose jöjjetek!

A színeset, a dalt, a tarka pillangókat,  
Lelkemnek varázsát, a napfény ragyogását,  
Mindent, ami szép, visszavágyom!  
Ó, fújd vissza, vad szél!

Ébredni harmatos virágon. A meleg  
Napfény simító, boldogító álom,  
Hol nincsenek fekete pillangók,  
Nincsenek fekete árnyak, csak édes vágyak.

Az eső, mely elmosna minden rosszat,  
Feketét ragyogóvá varázsolna.  
Elmosná a bánatom, hitet, erőt adna,  
Csodás szerelemmel frissítene újra.

Eső, napfény, szél, tőletek várom,  
Hogy lelkem újra éljen, tőletek a segítséget.  
Tisztítsátok át zavaros életem,  
Gyógyítsátok meg beteg lelkemet!

2003. 07. 12.

## Az élet a szeretet

Szeretet nélkül meghal az ember.  
Ha nincs tűz, ha kihuny a láng,  
Megfagy az ember. Szeretet nélkül  
Nincs élet az életben.

Szeress akkor is, ha tombol a szél,  
És úgy érzed nincs miért.  
A szeretet mindent lecsillapít, megvéd,  
Ha baj van, csak szeress, és valami segít.

Ha kell, harcolva szeress, de ne add fel.  
Ami jó, mindenért küzdeni kell.  
Ha fáj, már jó úton jársz, hidd el.  
Nincs már messze a húsító liget.

Légy kitartó, és ne feledd, ne csak ma,  
Holnap is szeress. Oly vékony, törékeny  
Szalmaszál a szeretet, minden percben  
Erősítést vár vagy csillagporként  
Messze száll.

Ha elveszíted, életed, mint por száll  
Szerteszét. Nem lesz olyan a reggel,  
A napod mit sem ér.  
Szíveden a szorítás kemény,  
Csak a szeretet enyhíti e szenvedést.

Oly sokféle lehet a szeretet, s te  
Rátalálsz a legszebbik gyöngyszemre,  
Mert élni akarsz, mert élni kell,  
Ha itt vagy e földön boldog csak így lehetsz.  
S a csillagpor majd odaszáll, hol van szeretet.

2003. 07. 14.



# Úgy elbújnék...

Úgy elbújnék, ha fáj, ha ég!  
Ne lássa más a kint, a könnyet.  
Takarj el felhő, borulj rám zöld erdő,  
Rejts el, ne keressenek!

Majd megjövök, ha nevet a szám,  
Hisz a győztes megint én vagyok talán.  
Nem kiáltom világgá, mert a felhő,  
A zöld erdő tanúm rá.

Köztük én megnyugszom, ha fáj.  
A bánatom lassan-lassan elmosásák.  
Békét hoz a zöld mező,  
Velem kacag a fák lombja az erdőn.

Csak ne keress, ha köztük járok.  
A felhő, az erdő jó barátom.  
Vigyáznak rám, ha nagyon fáj.  
Majd megjövök, ha nevet a szám.

Ne keress, mert elbújtatnak.  
Ne lássad a kínjaimat!  
Könnyeimből harmatcsepp lesz.  
Így köszönöm a kegyelmet.

2003. 07. 16.

# Könyörgés

Istenem, csak te tudod,  
Ki érdemli meg az életet.  
Vagy, tán nem is oly nagy kegy az élet,  
Csak kemény próbatétel.  
Mit ki kell állni mindenkinek,  
Ki e földre született?

És ki dönti el, hogy kezdettől  
Boldog, vidám az élet, vagy tele  
Tüskével, fájdalommal telik el?  
És a végén a végtelenben,  
Kié lesz a boldog kegyelem?

Kezdem már érteni: mi a boldogság?  
Hogy hol a fény, ha öröm ér.  
Hogy nem kellene nagy csodák.  
Hogy ragyogás egy kis virág,  
És a szeretet hol vár rám.

Túl sok minden kell e földi  
Boldogsághoz. Tán jobb lenne  
Veled Istenem, de e kegyet még  
Nem érdemeltem meg.  
Még nem kértelek eleget.

Van, ki engem nagyon szeret,  
Így nem adhatom fel az életet.  
Segítsd ezt a küzdelmet, Istenem!  
Hogy érettük is élhessek,  
Együtt tanuljuk az életet.

Nem értettünk sok mindent,  
De lassan már dereng,  
Hogy mit, miért és hogyan kell.  
Hogy legfontosabb Isten,  
Család, Szeretet, s majd kibírjuk,  
Ha velünk leszel.

2003. 07. 20.

## Szeretett húgomhoz

Tündérek kertjében, hol álmomban járok,  
Ott vagyunk együtt, te vagy a párom.  
Aggódunk és szeretünk,  
Nagyokat nevetünk,

Mindenhol segítünk, hol tehetjük.  
Aztán felébredek, rámtör a valóság,  
De mégis hallom: valahol kacagsz tán?

Gondolatom hozzád száll,  
S választ vár, nyújtom kezem:  
Mikor jössz már?

Tudom vannak percek, mikor  
Repülnél hozzám, de kit otthon  
Család vár, nem repkedhet, mint  
Egy madár. A sorrendet fel kell állítani,  
S ha lehet, be is kell tartani.

Túl sokat ne aggódj, mert az árt,  
A szeretettől minden gond messzeszáll.  
Csak el kell hinned, hogy a baj  
A szeretettől nagyon tart,  
S így győzhetsz majd.

Kövesd a sorrendet, Isten, Család,  
Egészség, s ha ez megvan,  
Megnyugodhatsz. A pénz mit  
Sem ér, csak szeress és mindez  
Valóság lesz. A szeretet megsegít.

És ha újra nálam jársz,  
Egyszerre lennél barátom s anyám,  
Lennél a cselédem is talán!  
Napfényben is csillagot varázsolnál,  
Csak látnád szemem ragyogását,  
S hallanád, hogy nevet a szám!

2003. 07. 21.

# Tartalom

Szeretlek	7
Dani és a tündér	8
Lányaim	9
Vágyakozás	10
Boldogság doboz	12
Ébren álmodom	13
Májusi szél	14
Vízhányó Rita doktornőhöz	16
Hajnal Lajos főorvos úrhoz	17
Rózsaszál	18
Anyák napjára	19
Élni a rózsakertben	21
Dani tanít unokául	22
Rózsa a sötétben	24
Dühöt kéne éreznem	25
Szülő és gyermek	27
Van visszaút	29
Szeretett öcsémhez	30
A fény másik oldalán	32
Fekete pillangók	34
Az élet a szeretet	35
Úgy elbújnék...	37
Könyörgés	38
Szeretett húgomhoz	39

Kiadó: Kiskun Helikon  
Felelős kiadó: Réthey-Prikkel Miklós  
Megjelent: 1,3 A/5 ív terjedelemben, 200 példányban  
Nyomta és kötötte: Hubert Nyomda, Akasztó  
Felelős vezető: Hubert János  
ISSN 1586-2240  
ISBN 978-963-06-4653-6















Nagy Julianna  
(1958 - 2003)

"S ha egy kismadárral találkozol,  
Én leszek az, s neked dalol."